gaf *mij* op elk punt ongelijk; dat zou tot de quaestie van herroepen of *niet*-herroepen voor U niet het allerminste afdoen.

Wat men in Nederland doen mag of laten moet, wordt door 's Lands bestaand en geldend recht bepaald. En een iegelijk alzoo, die een ander publiekelijk aanklaagt van machtsoverschrijding en gezagsaanmatiging in anderen dan moreelen zin, heeft zich voor *dat* recht te verantwoorden en voor *die* vierschaar zijn klacht waar te maken; of .... moet, indien dàt recht hem wraakt en logenstraft, reeds deswege retracteeren.

Gij ziet, ik neem het nu *strikt*. Edoch, zonder daarom vooralsnog met een exploit te komen. Zie, één enkele volzin in uw *Kroniek*, dat Ge op het punt van het stellige recht de aanklacht van machtsoverschrijding en gezagsaanmatiging intrekt, zal mij voldoende wezen.

Dat ik desniettemin ook op Uw verdere repliek antwoord, geschiedt meer beleefdheidshalve, om in waardschatting van Uw keurig gestileerd boekske bij niemand achter te blijven. Ook omdat het U, bij de zedelijke daad, die Ge te volbrengen hebt, wellicht op zou houden, indien mijn zwijgen U den indruk van onmacht gaf. Waarbij komt, dat toelichting van historische quaestiën mij steeds een geliefkoosde bezigheid was en steeds belang bleek in te boezemen aan ons publiek.

Ik deel gemakshalve den anders wat langen brief onder opschriftjes in.

Dat helpt voor het overzicht van het geheel en kan dienst bij het naslaan doen.

Strikt „naar recht", de eigenlijke repliek, en dan *Strikt „wetenschappelijk"*, als voortzetting, met *Strikt „ernstig"*, ten besluite, zal ook in Uw oog wel een genoegzaam geleidelijke indeeling zijn.

„Wat ik *niet* beantwoord" en „Waarop ik *niet* betrapt ben" ga even in twee aparte kapitteltjes vooraf.

2.

WAT IK NIET BEANTWOORD.

Er komen, Amice, in Uw repliek enkele uitlatingen voor, die men onder klassiek gevormden, om nu niet te zeggen onder Christenen, liefst mijdt.

Verlangt Ge dat ik ook dáárop antwoorden zal?

Ik bid U, verg het niet.